

'இலக்கண உறவு - தமிழும் தெலுங்கும்' : நூல் மதிப்புரை

Ilakkana Uravu - Tamil and Telugu: Book Review

முனைவர் ஆ.ஈஸ்வரன்/Dr.A.Eswaran²

Abstract: This is a review article of Dr.T.Sathyaraj's research book 'grammatical relationship: Tamil and Telugu'. Even though this review is constructed as a research article. Before making the review note of the book, the content of the book in every chapter would be given briefly with the same chapter titles. Then analyzing the content and method of explanation of the book that was adopted by the author. Finally, reviewer observation is given at some point. This article is concentrating more on the explanation method of the book then content.

ஆய்வுச்சுருக்கம்: இது 'இலக்கண உறவு தமிழும் தெலுங்கும்' என்ற நூலின் மதிப்பீட்டுக் கட்டுரையாகும். இருந்த போதிலும் இந்த மதிப்பீடு ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை போலவே கட்டமைக்கப்படுகிறது. மதிப்பீட்டிற்கு முன்னதாக இந்த ஆராய்ச்சிப் புத்தகம் எம்முறையில் அமைந்துள்ளதோ அதே இயல் பகுப்பு முறையில் ஒவ்வொரு இயலிலும் உள்ள கருத்துக்கள் சுருக்கமாக தரப்படும். பின்னர் கருத்துக்கள் மற்றும் ஆசிரியர் தன் விளக்கத்திற்காக எடுத்துக்கொண்ட முறை பகுக்கப்படும். இறுதியாக மதிப்பீட்டாளரின் புரிதலுக்கு ஏற்ப மதிப்பீடுகளாகச் சில தரப்படும். இந்த மதிப்புரை புத்தகத்தின் உள்ளடக்கத்தை விட அதன் விளக்கமுறைக்கு அதிக முக்கியத்தாம் கொடுத்து எழுதப்படுகிறது.

Keywords(திறவுசொற்கள்): grammatical relationship, Tamil, Telugu, இலக்கண உறவு, தமிழ், தெலுங்கு.

தமிழ்க் கல்விப்புலத்தில் இலக்கண ஆய்வுகள் மிகச்சிலவே செய்யப்படுகின்றன. அதுவும் பிறமொழிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராயும் இலக்கண ஆய்வுகள் அரிது எனலாம். அவ்வாறு நிகழின் அது முனைவர் பட்ட ஆய்விற்காக இருக்க அதிக வாய்ப்புள்ளது. அது பெரும்பாலும் மொழியியல் சார்ந்த துறைகளில் நிகழும். பல்கலைக்கழக ஆய்வுச்சூழலைக் கடந்து இலக்கண ஆய்வுகளும் பிறமொழி ஒப்பீடுகளும் அரிதிலும் அரிது எனலாம். அவ்வாறு வெளிவந்திருக்கும் நூலாகத்தான் முனைவர் த.சத்தியராஜ் அவர்களின் 'இலக்கண உறவு: தமிழும் தெலுங்கும்' எனும் நூலைப் பார்க்க முடிகிறது. இந்நூலை முற்றிலும் கல்விப்புலம் கடந்த ஆய்வுநூலாகக் கருதிவிடமுடியாது. இந்நூலிற்கான அடிப்படைத் தரவுகள் பல்கலைக்கழக ஆய்விற்கான

² இளநிலை வள நபர்(கல்விப்புலம்-தமிழ்), இந்திய தேசிய தேர்வுப்பணி, இந்திய மொழிகளுக்கான நடுவண் நிறுவனம், மைசூர்-570006. aeswar94@gmail.com

பின்னணியில்தான் திரட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒரு சில, நூலாக்கத்திற்கு முன்பே கட்டுரைகளாக வெளியாகியிருக்கின்றன.

நூல் அமைப்புமுறை

'முயற்சிதான் கூலிதரும்' எனும் பேராசிரியர் அறவேந்தனின் வாழ்த்துரை, 'கனிசொல்' என்ற ஆசிரியரின் ஏற்புரை மற்றும் நன்றியுரை, அதனைத் தொடர்ந்து சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம், ஏழு உள்ளடக்கப் பகுதிகள், நிறைவுரை, ஒன்பது பின்னிணைப்புகள் மற்றும் துணைநூற்பட்டியல் எனும் அமைப்பு முறையில் நூல் அமைந்துள்ளது.

இயல்-1 : தமிழ் -தெலுங்கு இலக்கண நூல்கள்

இவ்வியல் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது; முதல் பகுதியில் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் வகைப்பாடும் இரண்டாம் பகுதியில் தெலுங்கு இலக்கண நூல்களின் வகைப்பாடும் தரப்பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கணங்களைப் பொருத்தவரை தொல்காப்பியம் முதல் இலக்கண நூல்களை அவற்றின் உள்ளடக்க அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியுள்ளார். அவை, முறையே

- 1.எழுத்து, சொல் விளக்கும் இலக்கண நூல்கள்,
- 2.ஐந்திலக்கண நூல்கள்
- 3.பொருள் அமைப்பை மட்டும் விளக்கும் நூல்கள்
- 4.யாப்பை மட்டும் விளக்கும் நூல்கள்
- 5.அணியை மட்டும் விளக்கும் நூல்கள்
- 6.பாட்டியலை விளக்கும் நூல்கள்
- 7.புலமை, தவம் அமைப்புகளைப் பேசும் இலக்கணம்
- 8.உரைவடிவ இலக்கணம்
- 9.உரைகள்
- 10.நிகண்டுகள்
- 11.மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இலக்கண நூல்கள்
- 12.மறைந்துபோன இலக்கண நூல்கள்
- 13.பிறமொழியில் அமைந்த இலக்கண நூல்கள்

மேற்கூறிய உத்தலைப்புகளில் கால அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியில் முற்றிலும் அறிமுகம் இல்லாத பல நூல்களை ஆசிரியர் பட்டியலிடுகிறார்.

இவ்வியலின் இரண்டாம் பகுதியில் மேற்கூறிய தமிழ் இலக்கண நூல்களின் பட்டியல் போலவே தெலுங்கு இலக்கண நூல்களையும்

உட்தலைப்பிட்டுப் பட்டியலிட்டுள்ளார். தெலுங்கு இலக்கண நூல்களின் முக்கிய இரண்டு வகைப்பாடாக ஆசிரியர் இரண்டைச் சுட்டுகிறார்.

1.கிபி11-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய இலக்கணங்கள்

2.கிபி11-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தைய இலக்கணங்கள்

கன்வ வியாகரணம் கன்வன், சாரதா தற்பணம் முதலிய 12 இலக்கண நூல்கள் 11-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய இலக்கண நூல்களாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வகைப்பாடானது தெலுங்கு இலக்கண வரலாற்றை எழுதிய லலிதாவின் வகைப்பாடு என்பதையும் சுட்டியுள்ளார். 11-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகான இலக்கண நூல்கள் முறையே இரண்டு வகைப்பாட்டிற்கு உட்படுகின்றன. அவை சமஸ்கிருத சூத்திர இலக்கணங்கள், தெலுங்கு சூத்திர இலக்கணங்கள் ஆகும். சமஸ்கிருத சூத்திர இலக்கணங்களைப் பொருத்தவரை நூற்பாக்கள் சமஸ்கிருதத்திலும் உரை தெலுங்கிலும் இடம்பெற்றிருக்கும். தெலுங்கு சூத்திர இலக்கண நூல்களைப் பொருத்தவரை நூற்பா தனியாகவும் உரை தனியாகவும் இருக்கும். இம்மரபு 12-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்தே வளர்ந்து வந்திருப்பதாக ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

மேலும் சில இலக்கண வகைகளை ஆசிரியர் உட்தலைப்பிட்டுப் பட்டியலிடுகிறார். அதில் முக்கிய வகை ஒருவகை(ஏகதேச) இலக்கணம் ஆகும். இலக்கணத்தின் ஏதாவது ஒருவகை, கருத்தியல் கூறை மட்டும் விளக்கக்கூடிய இலக்கணங்களை இவ்வகையில் வகைப்படுத்தலாம். அதாவது எழுத்துக்கள், வேற்றுமை, தற்பவம் போன்ற ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் எடுத்து விளக்கக்கூடிய இலக்கணங்கள் தெலுங்கில் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை எழுதப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இறுதியாக யாப்பின் ஒரு வகையை விளக்கக்கூடியதாக 1972-இல் வெளியாகியிருக்கிற 'பிராசின சத்தானு சாகன கிரமம்' என்பதை ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். இவ்வகை இலக்கணங்களை ஆசிரியர் பத்துவகைக்குள் அடக்கியுள்ளார். அவை முறையே: 1.எழுத்து இலக்கணங்கள் 2.வட்டத்திற்குரிய அர்த்தானுசுவர இலக்கணங்கள் 3.சிறப்பு எழுத்து இலக்கணங்கள், 4.தற்பவ-தற்சம இலக்கணங்கள் 5.வேற்றுமை இலக்கணங்கள் 6.பால் இலக்கணங்கள் 7.நாட்டுச்சொல் இலக்கணங்கள் 8.வினையடி இலக்கணங்கள் 9.ஒருவகை யாப்பு இலக்கணங்கள் 10.இலக்கண அகராதி ஆகும்.

இப்பகுதியில் இறுதியில் மேலும் சில தெலுங்கு இலக்கண வகைகளைக் குறிப்பிட்டு நூல்களைப் பட்டியலிட்டுள்ளார். அவையாவன மாணவர் இலக்கணங்கள், ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்ட மற்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இலக்கணங்கள் மேலும் ரஷ்ய மொழியிலேயே எழுதப்பட்ட இலக்கணங்கள் ஆகும்.

இயல் -2 தமிழிலக்கண நூல்களுக்கிடையேயான உறவுகள்

இவ்வியலானது தமிழ் இலக்கண நூல்கள் தொல்காப்பியம் தொடங்கி காலந்தோறும் முதலெழுத்து, விகாரம், சொல்வகை ஆகிய முன்றிலும் கொண்டுள்ள தொடர்பை விளக்குவதாக அமைகிறது. அகத்தியம், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் ஆகிய நான்கு தமிழ் மரபிலக்கண மரபுகளில் இருந்து ஆசிரியர் முன்று வகையான முதலெழுத்துக் கொள்கையை வரையறுக்கிறார். அவை 1.முப்பது(30), 2.முப்பத்தொன்று(31), 3.இருநூற்று நாற்பத்தி ஏழு(247) ஆகும். தொல்காப்பியம் முதலெழுத்துக்கள் முப்பது எனும் கொள்கை கொண்ட மரபிலக்கணம் ஆகும். இதனை அதனின் 'எழுத்தெனப் படுபு....' எனும் முதல் நூற்பாவை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறார். இதனைத் தொடர்ந்து வரும் இலக்கண நூல்களான நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகிய இலக்கண நூல்களும் முதலெழுத்து முப்பது எனும் கொள்கையைக் கொண்டே விளங்குகின்றன. வீரசோழியம் ஆயுத எழுத்தையும் சேர்த்து முப்பத்தொன்று என்று குறிப்பாய் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆனால் நேமிநாதம் முப்பத்தொன்று என்று வெளிப்படையாய் காட்டி நிற்கிறது. அறுவகை இலக்கணம் தமிழ் எழுத்துக்களை இருநூற்று நாற்பத்தி ஏழு(247) என்று கூறுகிறது. மேலும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இளம்பூரணனார் இருநூற்று ஐம்பத்து ஆறு (256), என்று கூறுவதையும் இதே கருத்தை வழிமொழிவது போலவே சேனாவரையர் கருத்தும் அமைந்திருக்கிறது என்பதையும் சுட்டுகிறார்.

இரண்டாவதாக விகாரம் குறித்து விளக்கிச் செல்கிறார். தொல்காப்பியத்தில் விகாரம் என்ற சொல் இல்லை. தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் திரிபு என்ற சொல்லை 11-ஆம் நூற்றாண்டில் உரை எழுதியவர்கள் விகாரம் என மாற்றியிருக்கிறார்கள். விகாரத்தின் இரண்டு வகைகளில் புணர்ச்சி நிகழும்போது மாறும் விகாரத்தைத்தான் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. அவை முறையே மெய்பிரிதாதல், மிகுதல், குன்றல் ஆகும். இவற்றின் விரிபோல அமைந்த புணர்ச்சி வடிவங்களான ஆறினையும் (வலித்தல், மெலித்தல், விரித்தல், தொகுத்தல், நீட்டல், குறுக்கல்) எச்சவியல் பகுதியில் தொல்காப்பியம் சுட்டியிருப்பதையும் ஆசிரியர் நூற்பாக்களோடு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். வீரசோழியம் குறிப்பிடும் சமஸ்கிருத விகார வகைகளான உலோபம், ஆகமம், ஆதேசம் முன்றினையும் குறிப்பிட்டு அவை தமிழ் மரபின் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகும் என்கிறார். மேலும் அவற்றின் விரியை இரா.அறவேந்தன் ஆராய்ச்சி வழி வெளிப்படுத்துகிறார். (சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும், 2005) வீரசோழியம் புணர்ச்சி வகையை இரண்டு வகைகளில் வகைப்படுத்துவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். தமிழில் ஒன்பது என்றும் சமஸ்கிருதத்தில் பத்து என்றும் இரண்டு

நூற்பாக்களில் குறிப்பிடுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். 12-ஆம் நூற்றாண்டு நேமிநாதம், தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் திரிவு வகைகள் முன்றையும் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்று குறிப்பிடுகிறது. அதே போன்று அவற்றின் ஆறு விரிகளோடு தலைக்குறை, இடைக்குறை, கடைக்குறை ஆகியவற்றையும் சேர்த்து 9 என நேமிநாதம் குறிப்பிடுகிறது. தொல்காப்பியம் நேமிநாதம் கருத்தை ஒட்டியவாறே நன்னூல்(12-ஆம் நூற்) கருத்தும் அமைந்துள்ளது.

இலக்கண விளக்கம் (17-ஆம் நூற்) தொல்காப்பியம், நன்னூலை ஒட்டியே விகாரப் பார்வையைக் கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இலக்கணக் கொத்து எழுத்திற்குத் தனி விகாரங்களையும் சொல்லுக்குத் தனி விகாரங்களையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. தொன்னூல் விளக்கம் விகாரத்தைத் ஒன்பது: செய்யுள் விகாரம், புணர்ச்சி விகாரம், புணர்ச்சியில் விகாரம் (தேன்றல், திரிதல், கெடுதல், நீளல், நிலை மாறுதல், மருவி வழங்குதல், ஒத்து நடத்தல்) என்கிறது. முத்துவீரியம் தொல்காப்பிய விதியைச் சுருக்கிக்கூறல்போல முன்று எனக் கூறிவிடுகிறது.

தொன்னூல் விளக்கம், விகாரத்தை விளக்கும் இடத்து அது நான்கு என்றும் அதன் விரியை ஒன்பது என்றும் கூறுகிறது. சுவாமிநாதம் இயல்பையும் சேர்த்து நான்கு விகாரங்கள் என்றும் அவற்றின் விரியை ஒன்பது என்றும் கூறுகிறது. இது இலக்கணக்கொத்தினை ஒட்டியதாய் அமைந்தது. ஏழாம் இலக்கணம் பதினொன்று விகாரங்களைச் சுட்டுகிறது. அவை, தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், நிலை பெறல், நீட்டல், குறுக்கல், வலித்தல், மெலித்தல், ஒன்றல், உறுதல் ஆகும். உரை வடிவ இலக்கண நூல்கள் எல்லாமே தொல்காப்பியம், நன்னூல் அமைப்பை ஒட்டியே விகார வகையைச் சுட்டுகின்றன.

தொல்காப்பியர் சொல்வகையை நான்கு எனச் சுட்டிய போதும், பெயர், வினை இரண்டிற்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். இந்தக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமிழில் தோன்றிய மொத்த இலக்கண நூல்களும் இரண்டு, நான்கு என்றவாறு இரண்டாகப் பிரிகின்றன. மேலும் வீரசோழியம் போன்ற சமஸ்கிருத ஒப்புநோக்கு இலக்கணங்கள் இதனைக் குறித்துப் பெரிதாக விளக்கவில்லை. இந்தப் பகுதி கருத்துக்கள் முழுக்க பெ.சுயம்பு என்பவரின் கருத்தை ஒட்டியே அமைந்துள்ளன. (இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, 2004)

இயல்-3 தெலுங்கு இலக்கண நூல்களுக்கு இடையேயான உறவுகள்

இவ்வியல் இரண்டு முக்கிய தெலுங்கு மரபிலக்கணங்களான ஆந்திரசப்த சிந்தாமணி(11ஆம் நூற்) பாலவியாகரணம்(19-ஆம் நூற்) ஆகிய இரண்டு

நூல்களிலும் உள்ள சஞ்ஞா பரிச்சேதம் பகுதியிலும் பிந்து பற்றிக் குறிப்பிடும் பகுதிகளையும் சுட்டுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆந்திர சப்த சிந்தாமணிக்கும் பாலவியாகரணத்திற்கும் பொதுவான நூல் அடிப்படையிலான ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் வழி ஒரு முக்கிய புரிதல் ஆசிரியர் கூற்றுவழி வெளிப்படுவது யாதெனில் பாலவியாகரணம் ஒரு கருத்தை விளக்கும் இடத்து தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியில் அவ்வாறு இல்லை என்பதாகும். மேலும் பாலவியாகரணம் விதிகளை ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி உட்பட அதற்கு முந்தைய சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்களில் இருந்தும் இயலமைப்பைத் தொல்காப்பியத்தில் இருந்தும் வரையறுத்துக்கொண்டதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

எழுத்துக்களை, சமஸ்கிருத, பிராகிருத மொழிச்சொற்களை அறிமுகப்படுத்துவதிலும் தற்பவம், தற்சமம், தேசியம் போன்ற சொற்களைத் தருவதிலும் இருநூல்களும் ஒத்து நிற்கின்றன. வேறுபாடாக மேற்கூறிய இரண்டு கருத்துக்களையும் சொல்லும் முறைமையில் உள்ள முரண்பாட்டை ஐந்து கருத்துக்கள் என எண்ணிட்டுப் பட்டியலிட்டுள்ளார்.

பிந்து(வட்டத்தைப்) பொருத்தவரை இரண்டு நூல்களும் பெரும்பாலும் ஒத்துச் செல்கின்றன. வட்டம் என்பது மெல்லின எழுத்துகள் வரும் இடங்களில் பயன்படுத்தப்படும் அமைப்பு முறையாகும். அது அடுத்து வரும் வல்லின எழுத்துகளுக்கு ஏற்ப உச்சரிப்பு மாறும். இதில் அரைவட்டமும் உள்ளது. இந்த அமைப்பு 'அநுஸ்வார' எனும் கருத்தியலில் இருந்து உருவாகியிருப்பதாக சாவித்திரியின் கருத்தில் இருந்து எடுத்துக்காட்டுகிறார். இது இயல்பு, உருவாக்கப்பட்ட வடிவம் என இரண்டு வகைப்படும். இவ்விரண்டிலுமே மேற்கூறிய முழுவட்டம், அரைவட்டம் இடம்பெறும் என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். குறில் நெடிலைத் தொடர்ந்து வரும்போது அரைவட்டமும் குறிலை அடுத்து வரும்போது அரைவட்டமும் முழுவட்டமும் வரலாம் என்பதாக விளக்கிச் செல்கிறார். இதேபோன்று பாலவியாகரண நூலில் இடம்பெற்றுள்ள வட்டம் வரும் இடங்களையும் நாற்பாக்களோடு எடுத்துக்காட்டுகிறார். இதே போன்று மற்றொரு திராவிட மொழியான கன்னடம் முழுவட்டத்தை மட்டுமே பயன்படுத்துகிறது என்பதையும் சுட்டுகிறார். சமஸ்கிருதத்திற்கு இணையில்லாத தெலுங்குச் சொற்களின் வல்லின மெல்லினங்களுக்கு முன்னும் வட்டம் வரும் என்ற பாலவியாகரண கருத்து வட்டத்தின் வளர்ச்சி நிலை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வியலின் முன்றாம் பகுதி பாலவியாகரணம் தன் விதிகளைத் தனக்கு முந்தியுள்ள இலக்கண நூல்களில் இருந்து வருவித்துக்கொண்ட நாற்பாக்களின்

பட்டியலைத் தந்துள்ளார். அதில் பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயி, ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி ஆகியனவும் அடங்கும். பல இலக்கண நூல்களில் இருந்தும் சிற்சில இலக்கண விதிகளை மொழிபெயர்ப்பாகவும் தழுவலாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளமையை நூற்பாவின் எண்ணிட்டு பட்டியலிட்டுள்ளார், பாலவியாகரண நூல் 63% விழுக்காடு முந்துநூல்களில் இருந்து எடுத்தாண்டுள்ளமையைச் சுட்டுகிறார். இப்பகுதியில் உள்ள பெரும்பாலான கருத்துக்கள் பி.சா.சுப்பரமணியத்தின் கருத்துரைக்கு (பாலவியாகரணத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர்) விளக்கமானதாகவே அமைந்துள்ளன.

இயல்-4 தொல்காப்பிய பாலவியாகரண உறவுகள்

இவ்வியலின் தொடக்கத்திலேயே தொல்காப்பியம், பாலவியாகரணம் இரண்டு நூல்களிலும் முறையே சொற்பாகுபாடு, ஒட்டுக்கள், எச்சவியல், கலைச்சொல் ஆகிய நான்கினைக் குறித்த கருத்துக்களை விளக்க முற்படுகிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறார்.

சொற்பாகுபாட்டினைத் தனித்து எண்ணப்படுபவை, தனித்து எண்ணப்படாதவை என இரு வகையாகப் பிரித்துக்கொண்டு தொல்காப்பியம் முதலாகவும் பாலவியாகரணம் இரண்டாவதாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பெயர், வினை, இடை, உரி இவை நான்கும் தனித்து எண்ணப்பட்டவை எனவும் செய்யுள் ஈட்டச்சொல், தொகைச்சொல், ஒருசொல்லடுக்கு, எச்சச்சொல் இந்நான்கையும் தனித்து எண்ணப்படாத சொற்கள் என கூறி ஒவ்வொன்றிற்கும் விளக்கம் தந்துள்ளார். இவ்வகைப்பாட்டை முன்னறிஞர்களான, தெய்வச்சிலையார், செ.வை.சண்முகம், து.சேதுபாண்டியன் ஆகியோர் கருத்துவழியே உருவாக்கியுள்ளார். இதில் செய்யுள் ஈட்டச்சொற்கள் என்பன இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் ஆகும். இதே போன்ற வகைப்பாட்டியலில் பாலவியாகரண இலக்கணச் சொல்பாகுபாட்டையும் விளக்கியுள்ளார். அவற்றில் முறையே தனித்து எண்ணத்தக்கவைகளாக தத்சமம்(சமஸ்கிருத பிராகிருத சொற்களுக்கு சமமானவை), ஆச்சிகம்(தூய தெலுங்குச் சொல்), சமாசம்(தொகை), தத்திதம்(பெயரொட்டுகள்), கிரியா(வினை), கிருதந்தம்(வினையொட்டுகள்) ஆகும். தெலுங்கில் தொகைச்சொற்கள் ஐந்தாகும். அவை கன்மதாராயம்-பண்புத்தொகை, பகுவீரிகி-அன்மொழித்தொகை, துவந்தம்-உம்மைத்தொகை, குவிகு-உம்மைத்தொகை, தற்புருடம்-வேற்றுமைத்தொகை ஆகும். மேலும் தனியான எண்ணப்படாத சொற்களாக பாலவியாகரணத்தில் உள்ள சொற்களாவன, துருதம்(நகர ஈறு), தற்பவம்(சமஸ்கிருத பிராகிருத பிறப்புச்சொற்கள்) கிராமியம்(கல்வியறிவு அற்ற மக்கள் பயன்படுத்தும் சொற்கள்), ஆம்ரேடிதம்(சொல்லடுக்கு), கணம்(ஒரு

பண்புடை சொற்களின் தொகுதிக்கு ஒரு சொல் தலைமை வகிக்கும் சொற்கள்), நாமம்(பெயர்) ஆகியன ஆகும்.

இவ்வியலின் இரண்டாம் பகுதியில் ஒட்டுகள் குறித்த தொல்காப்பிய, பாலவியாகரண கருத்துக்களைத் தொகுத்து உரைக்கிறார். திராவிட மொழிகளைப் பொருத்தவரை ஒட்டுகள் பின்னொட்டுகளாக மட்டுமே அமையும். தொல்காப்பியம் இடை, உரி இரண்டையும் ஒட்டுகளாக கருதினும் உரிச்சொல்லை அகராதி முன்மாதிரி என்பதாகவே கொள்வர். இடைச்சொல்லை மட்டுந்தான் நாம் ஒட்டுகளாக எடுத்துக்கொள்ள முடியும். அதேபோல் பாலவியாகரணத்தில் தத்திதம், கிருதந்தம் எனும் பெயரொட்டுகளையும் வினையொட்டுகளையும் ஒட்டுகளாகக் கொள்ளலாம். இதனைத் தொல்காப்பியத்தில்(45), பாலவியாகரணத்தில்(17+22=39) எனப் பட்டியலிட்டுள்ளார். மேலும் இதில், இக, கா, ஈ ஆகிய முன்றும் இரண்டு இலக்கண நூல்களிலும் ஒத்த வடிவங்காக அமைகின்றன என்கிறார். மேலும் தொல்காப்பியத்தில், கொள், மற்று போன்ற இடைச்சொற்கள் முன்னொட்டுகளாகவும் வரும். ஆனால் பாலவியாகரணத்தில் இவ்வாறு இல்லை என்பதை வேறுபாடாக கூறி இப்பகுதியை நிறைவு செய்கிறார்.

இவ்வியலின் முன்றாம் பகுதி தொல்காப்பியம் பாலவியாகரணம் இரண்டிலும் உள்ள எச்சவியல் கருத்துக்களை ஒப்பிட்டுத் தொகுத்து உரைக்கிறது. இதனை மூலநூல் ஒப்பீடு, உரையாசிரியர்கள் நிலையில் ஒப்பீடு என விளக்கத் தேவைக்காகப் பிரித்துக் கொள்கிறார். மேலும் அவற்றிற்குள்ளும் உட்பிரிவுகளை அமைத்துள்ளார். அவை முறையே 1.எழுத்தியல், 2.சொல்லியல், 3.யாப்பியல், 4.பாடுபொருள், 5.கலைச்சொல் பயன்பாடு, 6.நூற்பாவின் பின் சான்று காட்டல் ஆகும். உரையாசிரியர்கள் நிலையில் முறையே 1.உரையாசிரியர்கள் 2.சேனாவரையரும் வந்தராம் ராம்கிருஷ்ணராவும் ஆகும். ஒப்பீட்டு அளவில் பாலவியாகரணம் தொல்காப்பியம் இரண்டிலும் உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைக் கருத்துக்களை மேற்கண்ட வகையில் விளக்கிச்செல்கிறார். பாலவியாகரணம் பாடுபொருளில் பகுதியில், 'திட்டுதல்' தொடர்பான விதிகளைத் தருகிறது என்பது தமிழுக்குப் புது செய்திபோல அமைகிறது. பாலவியாகரணம் எச்சவியல் பகுதிக்கு 'பிரகீர்ண பரிசேதம்' எனப் பெயரிட்டுள்ளது. பாலவியாகரணம் முந்தைய தெலுங்கு இலக்கண நூல் மரபில் இல்லாத எச்சவியல் எனும் பகுதியைத் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியே அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார்.

இவ்வியலின் நான்காம் பகுதி கலைச்சொல் குறித்து விளக்குகிறது. முதலில் இலக்கணக் கலைச்சொற்களின் தேவை, பயன் குறித்த இலக்கண அறிஞர்களின் கூற்றுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். பின்னர் தமிழில் கலைச்சொல் என்னும் சொல்

பின்னர் வந்தது என்றும் அதற்குமுன் குறி, குறியீடு என்பன வழக்கில் இருந்தன என்கிறார். இப்பகுதில் சில ஆந்திர இலக்கண நூல்களின் கலைச்சொற்களைப் பட்டியலிட்டுள்ளார். இப்பகுதியின் முக்கிய கருத்தாக ஆசிரியர் முன்வைப்பது தொல்காப்பியம் மக்கள் வழக்குத் தமிழ்ச்சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றன. ஆனால் பாலவியாகரணம் சமஸ்கிருதக் கலைச்சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றன என்பதாகும்.

இயல்-5 வீரசோழியம் - நன்னூல் - பாலவியாகரண உறவுகள்

இவ்வியலின் முதல் பகுதி பாலவியாகரணம், வீரசோழியம், நன்னூல் ஆகியவற்றுடன் புறக்கட்டமைப்பில் கொண்டுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. பாலவியாகரணம் பத்துப் பிரிவு(பரிசேதம்)களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் முதல் இரண்டு பிரிவுகள் மட்டுமே எழுத்திலக்கணத்தைப் பற்றிக் கூறுவனவாக உள்ளன. மற்ற எட்டுப் பிரிவுகளும் சொல்லிலக்கணத்தைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் எழுத்து, சொல் மட்டும் கூறும் நன்னூலோடு பொருந்துவதாக பாலவியாகரணம் அமைந்துள்ளது. ஆனால் அதன் இயல்பிரிப்பு முறைகளில் ஒருசில மாற்றம் தவிர்த்து அப்படியே வீரசோழியத்தோடு பொருந்துவதாக உள்ளது. இதனை ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

எழுத்துக்களை அறிமுகப்படுத்துவதில் வீரசோழியமும் நன்னூலும் தொல்காப்பிய மரபைப் பின்பற்றுகின்றன. மேலும் உயிர் மெய் பாகுபாடு, எண்ணிக்கை, மாத்திரை, போன்றவற்றையும் கூறிச்செல்கின்றன. ஆனால் பாலவியாகரணம் அவ்விரண்டு நூல்களிலும் ஒப்பு இல்லாமல் தனித்து முந்தைய தெலுங்கு மரபு போல சமஸ்கிருத, பிராகிருத எழுத்துக்களையும் கூறுகிறது. மேலும் இதில் உயிர் மெய் வகைப்பாடும் இல்லை. வீரசோழியம் எழுத்துக்களின் அறிமுகம், புணர்ச்சி ஆகியவற்றிற்கு சந்திப்படலம் எனும் ஒரே படலத்தை அமைந்துள்ள தன்மையிலேயே பாலவியாகரணமும் சந்திபரிசேதம் எனும் ஒரு இயலை மட்டும் அமைத்துள்ளது. ஆனால் நன்னூல் முன்று பிரிவுகளில் புணர்ச்சியை விளக்கியுள்ளது. அவை உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல் ஆகும். மேலும் வீரசோழியத்திற்கும் பாலவியாகரணத்திற்கும் புணர்ச்சிகளின் உள் ஒப்பீட்டை நோக்கினால் வீரசோழியம் தமிழ்-சமஸ்கிருத ஒப்பீட்டுப் புணர்ச்சிக்கும் பாலவியாகரணம் தெலுங்கிற்கான புணர்ச்சிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

சொல்வகைகளில் வீரசோழியம் பெரிதாகக் கவனம் செலுத்தாத தன்மையைக் காணமுடிவதாக ஆசிரியர் கூறுகிறார். அதாவது வீரசோழியம்,

தத்திதம், தாது, கிரியா என்று முன்றை மட்டும் கூறுகிறது, நன்னூல் தொல்காப்பிய மரபை ஒட்டி பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்கைக் குறிப்பிட்டாலும் பெயர் வினைக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் தந்து நிற்கிறது. பாலவியாகரண சொல் பாகுபாட்டைத் தொல்காப்பியத்தோடு முன்பே ஒப்பிட்டிருப்பதால் இப்பகுதியில் தொகைசொற்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு முன்று இலக்கண நூல்களோடும் ஒப்பிட்டு அட்டவணையைத் தந்துள்ளார். இதில் வீரசோழியமும் பாலவியாகரணமும் சமஸ்கிருத கலைச்சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ள தன்மை வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது. மேலும் எடுத்துக்காட்டுதல் போல பண்புத்தொகையைப் பாலவியாகரணத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் ஒப்பிட்டு இப்பகுதியை நிறைவு செய்திருக்கிறார்.

இயல்-6 : முத்துவீரியம் - சுவாமிநாதம் - பாலவியாகரணம் உறவுகள்

இவ்வியலானது மேற்குறித்த இயலைப் போன்றே முத்துவீரியம் மற்றும் சுவாமிநாதம் எனும் இரண்டு நூல்களுக்கும் பாலவியாகரணத்திற்கும் இடையே உள்ள ஒப்பீட்டைப் புறக்கட்டமைப்பு, எழுத்தியல், எழுத்தறிமுகம் எனவாறு விளக்கியுள்ளது. புறக்கட்டமைப்பு எழுத்தியல் இரண்டையும் சுவாமிநாதத்திற்கும் எழுத்துக்களின் அறிமுகத்தை முத்துவீரியத்திற்கும் ஒப்பிட்டு விளக்கியுள்ளார்.

புறக்கட்டமைப்பில் வீரசோழியம் போன்றே சுவாமிநாதமும் தமிழ் ஐந்திலக்கண மரபில் உள்ளது. ஆனால் பாலவியாகரணம் முன்பே பலமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போன்று பத்து பரிச்சேதங்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் ஒத்துப்போகும் இயல் பிரிப்புகளை ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார். இதன்வழி ஆசிரியர் பின்வரும் முன்று கருத்துகளுக்கு வருகிறார். 1.இருநூல்களும் ஒரே காலக்கட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை, 2.இரு நூலாசிரியர்களும் தத்தம் மொழிக்குரிய இலக்கணக் கூறுகளை விளக்குவதைக் கருத்தில் கொண்டிருக்கின்றனர். 3.அவ்விருவரும் சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் கலைச்சொற்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இரண்டாவது பகுதி இரண்டு நூல்களிலும் உள்ள எழுத்தியல் குறித்த செய்திகளை ஒப்பிடுகிறது. சுவாமிநாதம் எழுத்துக்கள் குறித்த விளக்கத்தை எழுத்தாக்க மரபியல் எனும் பகுதியிலும் பாலவியாகரணம் சஞ்ஞா பரிச்சேதம் என்னும் பகுதியிலும் விளக்குகிறது. எழுத்தியல் தொடர்பாக இரண்டிலும் பொதுவாகக் காணப்படும் 11 கூறுகளைப் பட்டியலிட்டுள்ளார். அவை: 1.புறக்கட்டமைப்பு 2.எழுத்துக்களின் பொது மரபு 3.எழுத்துக்களின் அறிமுகம் 4.பிறப்புமுறை 5. புணர்ச்சி 6.சார்பெழுத்து 7.வரிவடிவமும் மாத்திரையும் 8.மொழிமுதல், இறுதி, இடை நிலைகள் 9.பிந்து(தெலுங்கில்) 10.சொல்வகை 11.வழு -ஏற்றல் ஆகும். இவற்றில் சில சுவாமிநாதத்திலும் சில

பாலவியாகரணத்திலும் இல்லை, உண்டு என்பதைப் போல இப்பகுதியை விளக்கி இயல் உள் ஒப்பீட்டு அட்டவணையோடு நிறைவு செய்கிறார்.

இவ்வியலின் இறுதிப்பகுதி முத்துவீரியம், பாலவியாகரணம் இரண்டும் எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்யும் முறையை விளக்குகிறது. முத்துவீரியம் எழுத்து என்றால் என்ன என்பதை வரையறுத்து, பின்னர் எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்கிறது. ஆனால் பாலவியாகரணம் முன்பே குறிப்பிட்டது போல சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் எழுத்துக்களைக் கூறிய பின்னர் தெலுங்கு எழுத்துக்களைக் கூறுகிறது. முத்துவீரியம் இலக்கணக் கலைச்சொற்களுக்கு மேலும் சில சொற்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவற்றை ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுள்ளார். (எகா) உயிர் என்பதற்கு அச்சு, ஆவி, சுரம் பூதம் எனவும் மெய் என்பதற்கு ஊமை ஒற்று உடல் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

இயல்-7 : எச்ச உறவுகள்

இவ்வியலில் ஆசிரியர் இரண்டு கூறுகளை விளக்குகிறார். ஒன்று எழுத்துக்கடன் **பெறுவதால்** ஒரு மொழி தழைக்குமா, மற்றொன்று பாலவியாகரணத்தில் தொல்காப்பியத்தின் தாக்கம் ஆகும். முதல் பகுதியில் எழுத்துக்கடன் ஒரு மொழிக்குக் கேடே என்பதைத் தமிழ் அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்வழித் தாமும் உடன்படுவதைச் சுட்டுகிறார், சமஸ்கிருத சொற்களுக்கான ஒலியைச் தமிழ்ச்சொற்கள் கொண்டே நிரப்ப வேண்டும் என்பது தொல்காப்பிய காலத்திலேயே நமக்கு இருந்திருக்கிறது. பின்னர் நன்னூல் அதற்கான விதிகளையும் வகுத்துள்ளது. அதனையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பாலவியாகரணமும் இதே கோட்பாட்டோடுதான் இருந்திருக்க வேண்டும். அதன் காரணமாகவே தெலுங்கு(30) எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்வதற்கு முன்போ சமஸ்கிருத(50) பிராகிருத(40) எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்துவிடுகிறார். இரண்டாம் பகுதி மேற்கூறிய கருத்துக்களையே கூறி பாலவியாகரணத்தை எழுதிய சின்னயசூரிக்கு மொழித்தாய்மைக் கொள்கை உள்ளது என்பதாகக் கூறி நிறைவு செய்கிறார். அதற்கு ஆசிரியர் எழுத்துக்களின் அறிமுகத்தையே சுட்டுக்காட்டுகிறார்.

நிறைவுரை

இந்நூலின் நிறைவுரையாக ஆசிரியர் ஒரு முக்கிய கருத்தைப் பதிவிடுகிறார். தெலுங்கு இலக்கணம் தமிழ் இலக்கணத்துடன் உறவு கொண்டிருப்பதற்கான காரணம் தமிழ் இலக்கணக் கலைஞர்களுடன் கொண்ட தொடர்பே ஆகும். அவற்றிற்கான காரணங்களாகச் சிலவற்றைப் பட்டியலிட்டிருக்கிறார்.

அவை 1.கலை, பண்பாடுவழித் தொடர்பு, 2.இலக்கிய அறிஞர்களுடனான தொடர்பு, 3.தெலுங்கு இலக்கண-இலக்கிய ஆசிரியர்களின் தமிழ் அறிவு, 4.சின்னயசூரியின் தமிழ்நாட்டுத் தொடர்பு ஆகியன ஆகும்.

மதிப்புரை

முற்றிலும் அறிமுகம் இல்லாத பல நூல்களைப் பட்டியலிடுகிறார். குறிப்பாக யாப்பு இலக்கணத்தைப் பற்றிக் கூறும் இலக்கண நூல்களின் பட்டியலாக மயேச்சுவரம்-மயேச்சுவரர்(6-ஆம் நூற்), நற்றத்தம்-நற்றத்தனார்(7-ஆம் நூற்) அவ்வாறே தெலுங்கு இலக்கண நூல்களையும் குறிப்பிடலாம்.

ஒரே தெலுங்கு இலக்கண நூலைத் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் ஆகிய இலக்கண நூல்களோடு ஒப்பிட்டு விளக்கும் இடத்து கருத்துக்கள் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெற வாய்ப்புள்ளது. அதனை ஆசிரியர் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். ஒரு தமிழ் இலக்கண நூலிடத்து பாலவியகரணத்தின் ஒரு கூறோடு கூர்ந்து ஒப்பிட்டு மற்றொரு இலக்கண நூலோடு மற்றொரு கூறை விளக்குகிறார். தமிழில் ஐந்து இலக்கண நூல்களை எடுத்துக்கொண்டு தெலுங்கில் ஒரே இலக்கண நூலான பாலவியாகரணத்தோடு ஒப்பிடும் போது புறகட்டமைப்பு, எழுத்தறிமுகம் போன்ற கூறுகள் மீண்டும் மீண்டும் நூல் முழுக்க வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. குறிப்பாக பாலவியாகரண எழுத்தறிமுகப் பகுதியான சமஸ்கிருத பிராகிருத தெலுங்கு எழுத்து அறிமுக நூற்பாக்கள். அதே போல சஞ்ஞா பரிச்சேதத்தின் உட்பிரிவுகளையும் குறிப்பிடலாம்.

விளக்கமுறையில் ஒரு ஒழுங்குமுறையைப் பின்பற்றவில்லை எனத் தோன்றுகிறது, குறிப்பாக இரண்டாம் இயலில். தொல்காப்பியம் தொடங்கி காலந்தோறும் முதலெழுத்து, விகாரம், சொல்வகை ஆகிய முன்றிலும் கொண்டுள்ள தொடர்பை விளக்கும் பகுதியில் முதலெழுத்தை எழுத்துக்களின் வகைப்பாட்டின் அடிப்படையிலும் விகாரத்தை இலக்கண நூல்களின் அடிப்படையிலும் சொல்வகையை இரண்டு, நான்கு என எண்ணிக்கை வகையிலும் விளக்கியிருக்கிறார். ஒரே மாதிரியான முறையைப் பின்பற்றி இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் அதே இரண்டாம் இயலில் மேற்குறிப்பிட்ட முன்றையும் விளக்கும் இடத்து சில இலக்கண நூல்களைக் குறிப்பிட்டும் சில இலக்கண நூல்களைக் குறிப்பிடாமலும் விட்டுச்சென்றுள்ளார். நூல் தொடக்கத்திலேயோ அல்லது இயல் தொடக்கத்திலேயோ இலக்கண நூல்களின் பட்டியலைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாம் இயலில் தமிழ் இலக்கண நூல்களுக்கு இடையேயான உறவை ஒவ்வொரு காலத்திலும் தோன்றிய நூல்களின் தொடர்ச்சி போல விளக்கியுள்ள

முறை சிறப்பாகும். அதேவேளையில் முன்றாம் இயலில் தெலுங்கு இலக்கண நூல்களுக்கு இடையே ஆன உறவை விளக்க முற்படுகையில், 250-க்கும் மேற்பட்ட தெலுங்கு இலக்கண நூல்கள் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் விளக்கும் இடத்து முதலில் தோன்றிய அதாவது 11-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஆந்திர சப்த சிந்தாமணிக்கும் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சின்னயசூரியின் பாலவியாகரணத்திற்கும் தொடர்பை வரையறுக்க முனைகிறார். இடையில் எழுதப்பட்ட ஒருசில இலக்கண நூல்களின் பெயர்களை மட்டும் குறித்துச் செல்கிறார். ஆசிரியர் தமிழாய்வாளராக இருப்பதும் தெலுங்கு இலக்கண மரபு குறித்த தரவுகளின் வரையறுக்கப்பட்ட அறிவையும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இருப்பினும் முந்தைய தெலுங்கு அறிஞர்களின் கருத்துகளையாவது தெலுங்கு இலக்கண உறவு தொடர்ச்சியில் கொடுத்திருக்கலாம். தெலுங்கு-தமிழ் இலக்கணத் தொடர்ச்சிகள் குறித்த இரண்டு, முன்றாம் இயல்களில் உள்ள மற்றொரு முக்கிய ஒப்பீட்டு விளக்கமுறைத் தன்மையாவது: தமிழில் தொடர்ச்சியை, எழுத்து, விகாரம், சொல்வகை எனவும் தெலுங்கில், சஞ்ஞா பரிச்சேதம், பிந்து (வட்டம்), பாலவியாகரணத்தில் முந்துநூல் தரவுகள் எனவும் வெவ்வேறான தொடர்ச்சியை விளக்கியுள்ளார். மேலும் அதே முன்றாம் இயலின் விளக்கமுறையில் ஒழுங்கின்மையைக் காணமுடிகிறது. சஞ்ஞா என்பது பாலவியாகரணத்தில் ஒரு இயல் ஆகும், பிந்து என்பது அவ்வியலில் உள்ள ஒரு கருத்தியல், (தமிழில் வேற்றுமை, சார்பெழுத்துப் போன்று) ஆகும். முன்றாவதாக பாலவியாகரணத்தின் முந்துநூல் தரவு என விளக்கியிருப்பது பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றுகிறது.

பாலவியாகரண விதிகளை ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி உட்பட அதற்கு முந்தைய சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்களில் இருந்தும் இயலமைப்பைத் தொல்காப்பியத்தில் (குறிப்பாக எச்சவியலை அமைத்துக்கொண்டதன்வழி) இருந்து வரையறுத்துக்கொண்டதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு மேலும் சில விளக்கங்களைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

நான்காவது இயலில் சொல்வகைப்பாட்டைக் குறிக்கும் இடத்து தமிழில் உள்ள தனித்து எண்ணப்பட்டவை, எண்ணப்படாதவை குறித்த வகைப்பாட்டை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது, ஆனால் தெலுங்கில் அந்த வகைப்பாட்டிற்குப் பின் உள்ள தர்க்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. குறிப்பாக சமாசம்-தொகைச்சொற்கள் இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையே ஆகும். ஆனால் அதைத் தனித்து எண்ணப்படுபவை எனும் பிரிவில் வகைப்படுத்தியுள்ளார். அதே போன்று நாமம்-பெயர்ச்சொல் என்பது தமிழில் தனித்து எண்ணப்படுபவை. ஆனால் அதை தெலுங்கில் தனித்து எண்ணப்படாதவை வகைப்பாட்டில்

வைத்துள்ளார். இவற்றிற்கான காரண காரியத் தொடர்பை விளக்கியிருக்க வேண்டும்.

இயல் ஆறில் சுவாமிநாதம், பாலவியாகரணம் புறக்கட்டமைப்பை விளக்கிவிட்டு கீழ்க்கண்ட மூன்று கருத்துக்களுக்கு ஆசிரியர் வருகிறார். 1.இருநூல்களும் ஒரே காலக்கட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை, 2.இருவரும் தத்தம் மொழிக்குரிய இலக்கணக் கூறுகளை விளக்குவதைக் கருத்தில் கொண்டிருக்கின்றனர். 3.அவ்விருவரும் சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் கலைச்சொற்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்கருத்துக்களுக்கும் புறக்கட்டமைப்பு என்பதற்கும் எவ்விதமான தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆசிரியர் நன்னயாவிற்குத் தமிழ் தெரியும் என்பதற்கு என்ன அகச்சான்றுகள் உள்ளன எனத் தெரியவில்லை. நன்னயாவின்வழி தெலுங்கின் முதல் காப்பியம் தோன்றுவதற்கு தமிழ் உறவுமுறைகொண்ட அரசன்தான் காரணம் என்ற ஒரு வரலாற்றுச்சான்றை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு முடிந்த முடிபுபோல சொல்லத் தேவையில்லை.

கோட்பாடு சார்ந்த நூல்களைக் குறித்து எழுதும்போதும் விளக்கும் போதும் அப்பிரதிகள்தான் முதன்மை பெற வேண்டும். அதை எழுதியவர் இரண்டாவதுதான். ஆனால் இந்நூலில் ஆசிரியர் பல இடங்களில் ஆசிரியர்கள் பெயரைச் சுட்டி விளக்குகிறார். சில இடங்களில் இலக்கிய நடை போன்ற மிகைபட்ட நடை உள்ளன என்பதை முனிவர் (வீரமாமுனிவர்), ஒத்து நிற்கும் இடங்கள், துலக்கும் போன்ற சொற்கள்வழி அறியலாம்.

பின்னிணைப்புகள் பல பயனுள்ள தகவல்களைக் கொண்டுள்ளன. குறிப்பாகக் கலைச்சொற்கள் குறித்த முதல் பின்னிணைப்பைக் கூறலாம்.

நிறைவுரையானது இரண்டு பக்கம்கூட இல்லாமல் முடிகிறது. முந்து இயல்களில் முடிபுகளாகப் பெறப்பட்டவைகளைத் தொகுத்து ஆய்வுரை போல விவாதித்து ஆய்வின்வழி ஆய்வாளரது முடிபு என்ற சிலவற்றைத் தருதலே மரபாகும். ஆனால் இதில் ஒற்றைக் கருதுகோள் இல்லாமையால் அதை நிறுவ வேண்டிய தேவையும் இல்லாமல் போகிறது. மேலும் நிறைவுரையில் பாலவியாகரணம் தமிழ் மரபோடு தொடர்புகொண்டுள்ளது அதற்கான காரணங்களாக 1.கலை, பண்பாடுவழித் தொடர்பு, 2.இலக்கிய அறிஞர்களுடனான தொடர்பு, 3.தெலுங்கு இலக்கண-இலக்கிய ஆசிரியர்களின் தமிழ் அறிவு, 4.சின்னயசூரியின் தமிழ்நாட்டுத் தொடர்பு ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். பாலவியாகரணம் தமிழ் மரபோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளதை விளக்குதலே இவ்வாய்வின் நோக்கமெனில் அதற்கான காரணங்களெனக் கூறியுள்ள இந்த

நான்கு கூறுகளையே ஆசிரியர் விளக்கியிருக்க வேண்டும். அவைகளையே இயல் பிரிப்புகளாகக் கொண்டு முடிபுகளை வரையறுத்திருக்க வேண்டும்.

மதிப்பீட்டுக் கருத்து - சாரம்

இந்நூலின் கருத்துகளை விடவும் அவற்றின் விளக்கமுறைக்கும் ஒப்பீட்டு முறைக்குமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து இந்த மதிப்புரை எழுதப்படுகிறது. இந்நூலிற்கான தலைப்பானது "பாலவியாகரணம் தமிழ் மரபிலக்கண நூல்களோடு கொண்டுள்ள தொடர்பு" என வைத்திருக்கலாம். அதுவும் புறக்கட்டமைப்பு, எழுத்தியல் தொடர்பான செய்திகள் ஆகியவற்றை மட்டுமே விளக்குகிறது எனலாம். மதிப்புரையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டது போன்று பல்கலைக்கழக ஆய்வு தாண்டி ஒப்பீட்டு இலக்கண ஆய்வில் (குறிப்பாக தெலுங்கு தொடர்பான) தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வரும் முனைவர் த.சத்தியராஜ் அவர்களின் பணி சிறப்பானதாகும். இந்நூலையும் சேர்த்தே குறிப்பிடுகிறேன்.

Bibliography in Tamil

அறவேந்தன் இரா. (2005). சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும்.

நாகர்கோயில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.

சத்தியராஜ் த. (2017). இலக்கண உறவு:தமிழும் தெலுங்கும். நெய்வேலி: காகிதம் பதிப்பகம்.

சுயம்பு பெ. (2004). இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

Bibliography in English

Sathiyaraj, T. (2017). *Ilakkaṇa uravu: Tamilum teluṅkum*,. neyvēli: Kākitam patippakam.

Aravendhan, R. (2005). *Camūka varalāriyal nōkkil tamilum teluṅkum*, Nākarkōyi: IKālaccuvaṭu patippakam

Suyampu, P. (2004). *Ilakkaṇa nūlkaḷil karuttu vaḷarcci*. cheṇṇai: Ulakat tamilārāycci niṟuvaṇam.